

Iz Notranjskega 5. maja. († Dr. Ivan Gogola.)

Kakor potresa grom zemljo, tako pretresla je dušo našo pretužna vest, da je neizprosljiva smrt ljubljencu našemu, biseru duhovenstva, očetu siromakov dr. Ivanu Gogoli pretrgala nit toliko nam dragega življenja. Res je, da je bolehal uže skoro mesec dni, nevarno bolehal, a vendar nada nas je tolažila, da okreva še ter s trdno, čilo močjo prevzame težavno pastirsko palico v roko in s čestito mitro na glavi vlada na preveliko, izvanredno veselje vseh Kranjcev — vseh Slovencev vseh pokrajin mnoga, mnoga leta obširno vladikovino našo. Ali tolažilna nada nas je goljufala, usoda je hotela, nerazumljiva nam volja presvetega Boga je bila, da se ne izpolni vroča, goreča želja naša — temveč, da ga umori v neizmerno žalost našo neusmiljena Morana.

Rodil se je 22. junija leta 1825. v Kranji, kjer je dovršil tudi ljudske šole, a srednje in bogoslovske v Ljubljani. V mašnika posvečen 30. julija l. 1850. v tretjem tečaju bogoslovja, šel je leto pozneje na Dunaj v Avguštinaj; od tu vrnil se je l. 1856. kot doktor sv. pisma v Ljubljano. Pastiroval je kot duhovni pomočnik na Vrhniki, a uže l. 1858. dekretiral ga je tedanji knezovladika Anton Alojzij Wolf za stolnega kapelana in nemškega gubernika v stolnico ljubljansko. Malo pozneje napravil je izpit za profesorja verozakona in podučeval ta predmet skoro celih 23 let — od l. 1859. do jeseni leta 1881. Tedaj imenovan je bil častnim kanonikom in ravnateljem klerikalnega ljubljanskega seminija, a leto potem pravim kanonikom stolnice ljubljanske.

Kaj je storil pokojni kot kapelan, kot profesor, vodja v Alojzijevišči in v duhovnem seminiju, kot kanonik, ves čas kot eden najizbornejših cerkvenih gubernikov v škofiji naši, — to obširno in vestno sedaj opisovati nam v tem prežalostnem trenutku pri najboljši volji ni mogoče in tudi prostora nimamo na razpolago. Zato kratka naj bode izjava naša ta, da povsod je bil on najboljši mož na najboljšem mestu. Z bogatim umom svojim združeval je neprestano pridnost svojo neumorno — zato dosegel je trud njegov povsod sad zaželeni in nabral si toliko dobrih del in zaslug neprecenljivih, kakor ne kmalu eden mož njegovega poklica. Vsa ta dela globoko ukoreninjena so vsem onim presrečnim, katere podučeval je on, vodil ter občeval z njimi — ta duh plemeniti, značaj zlati — in oznanuje jih vsem ustno poročilo ter oznanovala jih bode poznim unukom našim povestnica Kranjske, katera jih je in če jih še ni, jih bode debelo s pismeni najkrasnejšimi zabilježila v knjigo svojo.

Izlasti pa „monumentum perenne“ mu je postavila goreča, dejanska njegova ljubezen do revnih sirot, katerim je bil v pravem pomenu besede „Oče“. Vse svoje posvetno bogastvo, vse premoženje daroval je njim, da bi le rešil jih telesnega pogina, a tudi večnega, kar svedoči, da je ustanovil in sezidal skoro sè svojim premoženjem „Collegium Marianum“ — zavod, v katerem se zapuščeni otroci telesno preskrbljujejo, a tudi pitajo s hrano moralčno.

Ni čuda toraj, da se krči nam srce o smrti njegovi — nam vsem duhovnim in svetnim, bogatim in revnim — tembolj, ker se je ločil od nas ravno v trenutku, ko ga je dobrotljivi vladar postavil na vzvišeno, prevažno mesto, na katerem bi bil skrbel izvestno kot najboljši oče za nas in vstvarjal nam sadov vsestranskih. A ker so sklepi Božje previdnosti prečudni, za srečo našo večno gotovo dobri, zato uklonimo se jim; za svojega ljubljenca, dr. Gogola pa prosimo iz globokine duše svoje, da mili Bog naj ga živi tamkaj v višavah nebeških ter diči z vencem rajskim vse vse večne čase. Med nami pa najblažji bodi mu spomin!

Iz Ljubljane. († Cesarica Marija Ana), sogroga rajnega cesarja Ferdinanda dobrotljivega, ki je umrl pred 9 leti, umrla je preteklo nedeljo dne 4. maja popoldne ob 5. uri in 10 minut v Pragi v 31. letu njene starosti. — Pokojna cesarica bila je hči sardinskega kralja Viktorja Emanuela I., bila je rojena dne 19. septembra l. 1803. Poročila se je s cesarjevičem Ferdinandom po pooblaščenju dne 12. februarja 1831. v Turinu, osebno pa dne 27. februarja l. 1831. na Dunaji. Cesar Ferdinand umrl je 29. junija l. 1875., in ko sta bila do tod oba najradodarnjša dobrotnika ubogih, dobrodelnih naprav in cerkvá, prizadevala si je cesarica po smrti cesarjevi svojo dobrotljivost združeno z veliko, verno pobožnostjo še povekšati.

Zato po pravici obžalujejo vse dežele avstrijske države smrt dobrotljive in pobožne cesarice, posebno pa ubogi in dobrodelne naprave vseh naših dežel. — Skoraj ga ni dobrodelnega zavoda, ne cerkve tudi po slovenskih deželah, katera bi ne obžalovala v rajni cesarici tudi svoje velike dušne dobrotnice. — In tako bode po vsi naši državi spremljal smrt dobrotnice cesarice Marije Ane le en glas hvaležnosti in britke žalosti, kateri bo polajšalo prepričanje, da so rajnko dobrotnico spremila v nebesa njena dobra dela.

Dr. Janez Gogala,

kanonik stolnega kapiteljna ljubljanskega, vodja duhovskega seminija, vitez reda železne krone III. vrste, novoimenovan knezoškof ljubljanski itd.,

umrl je preteklo nedeljo, dne 4. maja ob $\frac{3}{4}$ 9. uri zvečer previden s sv. zakramenti za umirajoče. — Rajni Gogala rojen je bil dne 22. junija 1825. l. Po dovršeni gimnaziji v Ljubljani stopil je v bogoslovje l. 1847., mašnika posvečen l. 1850. in po kratki suplenturi na ljubljanski gimnaziji podal se je v Avguštinski zavod na Dunaj, kjer je postal l. 1856. doktor bogoslovja. Vrnivši se v domovino pastiroval je na Vrhniki, potem v Ljubljani. Leta 1859. dovršil je izpit za profesorja veronauka za gimnazije in je l. 1862. postal stalni učenik veronauka na ljubljanski višji gimnaziji, ob enem postal je vodja Alojzijevišča, kateremu je ostal vodja celih 19 let. — Ustanovil pa je prav rajni v Ljubljani Vincencijevo društvo in pribežališče za dečke. Leta 1880. postal je dr. Gogala častni kanonik in leto kasneje pravi kanonik kapiteljna ljubljanskega in pa vodja duhovskega seminija. — Neminljiv spominek pa si je postavil rajni dr. Gogala z sirotišnico za dečke v Ljubljani, imenovano „Collegium Marianum“. Leta 1883. odlikovan je bil rajni z redom železne krone 3. vrste in teden pred njegovo smrtjo razglasila se je neuradno za vso našo deželo vesela novica, da so presvitli cesar podpisali njegovo imenovanje za ljubljanskega škofa.

Zdaj pa, ko so vsi njegovi častitelji pričakovali uradnega njegovega imenovanja, blagoslovljenja in vmestjenja za škofa, poklical ga je kralj nebes in zemlje k sebi na lepše mesto, kjer je deležen neminljivega venca izveličanih.

Naj v miru počiva in večni spomin ohranimo izglednemu duhovniku, očetu ubogih, ljubljencu cele dežele!